

Байки для дітей

Переповідання Л. Селинським
для Фонтеном.

ЗЕВС I ЗВІРЯТА.

Се діяло ся дуже давно. Ше в тих часах, коли в старій Греції, наувало богато божів і богинь. А Греція, се дуже гарний край, що лежить в Європі, над Середземним морем. Між тими богами був найстарший Зевс, що панував над небом і землею, відтак Поземдіон, пан над усіма морями і Гадес, пан підземного світу.

Отже Зевс видав раз до звірят такий приказ: „Не хай всі, що живі і відіхає, ставить ся у стін мого престола. Ісли хто буде галкі, що в його подобі є щось невідповідного, що треба би змінити або поправити, вехай сьміло викаже своє бажане, а я сейчас се сповію.”

Звірят послухали приказу свого бога і пана, тає становили перед ним рядом.

— Ну малко, зачинає перша! Поглянь на інші звірят, порівняй іх країту з своєю і скажи, чи вдоволена із своєї подоби?

— Я? — спіткали малпі. — А чому ж бі я не мала бути вдоволеною? Ах, я не маю чотирох ніг, так, як інші звірят? Скілько разів я приглядала ся сному проутого, то не зніходила в їм ніколи якось хиб або догані. Але ось мій братчик, медведі, то є така неотесана колодя, що я не радила би іому ніколи дати себе відмалювати.

Якраз в цій хвили на дішов медведь. Всі думали, що він буде жалувати ся на свої хиби. Але куди там? Наїпаки, він чванився своєю красотою, а натомість виткає словечко, що — мовляв — треба би іому зменшити кланууха, а надто чити хвіст. Словів, є є лісно бриза, без форми і складу!

Коли ж на слона прийшла черга, то він показав своїй розсудності говорив як і другі. Після погодження, то він ще жвавий і гарний, молодець супротив такого тяжкого боявина, на, яким скити!

І так вихваливали себе всі соторіні від найбільшого до найменшого. Приміром панна мурашка осудила, що міль є занадто дрібний, а себе уважала просто за великану.

Коли отже ніхто з них не знайшов на собі найменшої хиби, відослав іх Зевс домів. І тут так само одні іншіх осуджували а свої прокмети вихваливали пошід небеса. — Тай чи ж дивувати ся звірятам, коли так само, а може й гірше, чинять люди? Кожий чоловік видить себе іншими очима, ніж свою близького.

ШЕРШЕНІ ПЧОЛІ.

По ділі можна пізнати

іого твори. Раз знайшло ся кілька плястрів меду без властелі. Шершні домагалися їх для себе, але пчоли спротивилися тому. Отже вибрано осу, щоби річила, єні. Однакож видне осуду не було легкою справою. Свідки аїз али що коло їх плястрів видно, було через дещо чисті крилаті соторіння, проворовастого, видула бронзоватої барви. При своїй роботі они брендали і подобали зонемі на шоли. Та бал у шершнів находили ся також подібні знамені.

Оса не знала, що на ті виводи сказати. Длято запорядила дильні доховжені чересевідків. Щоби справу докладно розслідти, переслухала осу цілій рій мурашок. Алеї се не богато помогло, а справа проволікала ся з тижня на тижень, з місяця на місяць.

— На, що, того вею зало ся? — сказала одна із чіч, обдерена бістрем розумом. — Вже від шістьох місяців тягне ся отся справа і ми стоямо все в тім самім місці, що в перших днях. Тимчасом мід готов скинуті або вісувати ся. Крійна вже пора, щоби судни покинув ся з присудом. Замість слухати стільки сумеречних зіянань і виводів стільки пустих слів і ще він же є професором?

— Мамцю, наймудріше соторінє ся осел?

— Навпаки!

— Дурне?

— Очевидно,

— Як же є погодити?

Ви татувати все болом називаєте, а він же є професором?

— У мирівого.

— То ви признаєтесь, що вкрали кожуха?

— Признаю ся,

— Але я був циній.

— А з чого се видко?

— Як з чого? Хіоб ж

и ішов кресті смущеного

кожуха, коли там були борові!

— Еugen Mironko.

267 Selkirk Ave. Winnipeg.

або згодувати ся особисто в адм.

У. Голосу.

— Розказала.

— Бабо, як у вас отаман живе?

— Ідьте, серденько, навпростель, а там живе Андрій Швець, а там — круто собі. Куликіна Вакулена.

— І чоловік візли торік в Москалі, — а там проваллячком, — гульк, по

городі ходить сівалічно

а на призбі лежить руда

собака. Ото, серденько, ю

отаман живе...

— Оти ерто.

Маленька Ганечка каже

гостеві:

— Чи то правда, дядю,

що у вас є богато брошен?

— Зовсім ні. А тиж Га-

личко, чого так гадаєш?

— А мама вчора казала

про вас: „, ву, вже отої Си-

доренка — богатючий

дурень“.

— Камінний съвяті.

Раз обходили Ляхи

Навколо костелом

Заходили хто що міг,

Носять наокола.

Ото Мазур і собі

З набоженства събого,

Перед себезахойник

З каміні съвятого.

І аж крекче неборак,

І съвятого носить.

Та щоб жив обійшли

Пана Бога прасить.

А тут йому на буду

Тілько що ступають,

А навколо обійшли

Зісву починають.

Бачать Мазур, що ніяк

Справи не покаже,

Бух об землю тим съвятим,

Та до цього й каже:

„, Бувесь, каже, молодий,

То тоді носили,

час захоче сам умерти.

— Неможе бо...

— Такий тріскучий морон, якій в нальбі, фура не носите?

— Не можу носити. Фу-

ра...

— Чому?

— Бо... не маю...

— Ти сидить собою.

— Вишити з водою,

Цюхнув тільки разів п'ять

Таї сидить собою.

Шершнів, що се іа музична школа

отворяється з днем 1-го

листопада, де можна поби-

рати науку гри на скрипці,

фортеціні, мандоліні, гіта-

рі, чельо, контрабасі і др.

після дужої методи і др.

проводом відповідних

наукових сил.

Тим, що мешкають поза містом Він-

ніпег, а ходіть також у

читись музики, висиласмо

всякі інформації і лекції му-

зикі писемно, через пошту.

— Eugen Mironko.

267 Selkirk Ave. Winnipeg.

або згодувати ся особисто в адм.

У. Голосу.

— Розказала.

— Бабо, як у вас отаман

живе?

— Ідьте, серденько, нав-

простель, а там живе Андрій

Швець, а там — круто

собі. Куликіна Вакулена.

— І чоловік взли торік в

Москалі, — а там проваллячком,

— гульк, по

городі ходить сівалічно

а на призбі лежить руда

собака. Ото, серденько, ю

отаман живе...

— 376 Selkirk ave.

Telephone: St. John 1794.

Winnipeg, Man.

— Розказала.

— П.И. АЛЕХНО.

Руско-Польський заклад

фотографічний, повозовий

погребний. Автомобіль

її для винайму, карти на

посадку по \$3.00. Заходіть в

потребах до мене на адресу

376 Selkirk Ave.

Telephone: Main 2987.

— Edelweiss Brewery

— WINNIPEG.

— A. W. Riedle, prop.

Новий, відреставрований і уряджений

на європейський план.